

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 129/2024-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. Ústav na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica-Kráľová, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 7PP/27/2022 z 18. júla 2023 a uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5Tos/110/2023 z 26. septembra 2023 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 28. decembra 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje uznesenie krajského súdu sp. zn. 5Tos/110/2023 z 26. septembra 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd uznesením sp. zn. 7PP/27/2022 z 18. júla 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“) rozhodol tak, že podľa § 67 ods. 1 Trestného zákona zamietol žiadosť sťažovateľa o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 9T/77/2010 z 22. novembra 2010 v trvaní šiestnástich rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

2.1. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že už uznesením sp. zn. 7PP/27/2022 z 11. júla 2022 podmieňane prepustil sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody, určil mu skúšobnú dobu v trvaní tridsiatich šiestich mesiacov, nariadil probačný dohľad a uložil

mu zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok a povinnosť zamestnať sa v skúšobnej dobe alebo sa preukázateľne o zamestnanie uchádzať. Predmetné uznesenie bolo zrušené uznesením krajského súdu sp. zn. 5Tos/101/2022 z 31. augusta 2022 a vec bola vrátená okresnému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie. Z odôvodnenia zrušujúceho rozhodnutia vyplynulo (okrem iného, pozn.), že je na mieste svedomito sa zaoberať druhou materiálnou podmienkou a skúmať, či je od sťažovateľa možné očakávať vedenie riadneho života v takom rozsahu, ktorý rozptýli dôvodné pochybnosti o jeho spôsobilosti správať sa spoločensky konformným spôsobom aj v prípade jeho podmieneného prepustenia na slobodu a nielen počas výkonu trestu odňatia slobody. Úlohou okresného súdu bolo pribrať do konania znalca z odboru psychológie na účel vypracovania znaleckého posudku, a to najmä so zameraním sa na skúmanie a zistenie osobnostných charakteristík odsúdeného vrátane prítomnosti rizikových charakteristík, ktoré sa môžu významne podieľať na páchaní trestnej činnosti, ďalej zistenie jeho postoja k spáchanej trestnej činnosti a prípadných iných významných skutočností, ktoré znalec zistí. Následne znalca aj vypočúť na verejnom zasadnutí. V prípade potreby mal okresný súd pribrať do konania aj znalca z odboru psychiatrie na účel vyšetrovania duševného stavu odsúdeného.

3. O sťažnosti sťažovateľa podanej proti uzneseniu okresného súdu krajský súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutým uzneseniam sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej, po poukaze na kritériá, ktoré je potrebné zohľadňovať pri posudzovaní podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, uviedol, že všeobecné súdy však neprihliadli na nič iné, ako na „rozporuplný“ znalecký posudok č. 41/2023 a 60/2023 a ostatné okolnosti ostali bez zohľadnenia. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd nezistil skutkový stav veci dostatočne a krajský súd odobril taký postup.

5. Sťažovateľ tvrdí, že konajúce súdy sa zaoberali znaleckým posudkom nedostatočne a v rozpore s § 2 ods. 10 a 12 Trestného poriadku. V konkrétnostiach uvádza:

a) jeho hodnotenie okresným súdom je svojvoľné;

b) vychádza z dôkazov z prípravného konania, ktoré neboli vykonané, t. j. zo znaleckého posudku č. 13/2010. Vo veci samej totiž bola schválená dohoda o vine a treste, a teda nebolo vykonávané dokazovanie, v ktorom by sa jeho vady odstránili. Vadou skoršieho znaleckého posudku je, že sa k osobe sťažovateľa vyjadrovali znalci z odporu psychiatrie (nie psychológie), ktorým to neprináležalo, a vychádzali len z „nevykonanej“ výpovede syna zo dňa spáchania trestného činu. Ak chcel okresný súd umožniť znalkyniam „opierať sa“ o skorší znalecký posudok, mal ho vykonať, aby sa konalo v súlade s § 145 ods. 1 Trestného poriadku;

c) znalkyne pristupovali k obsahu spisu selektívne podľa toho, či boli okolnosti v jeho prospech alebo neprospech, a prihliadali predovšetkým na tie, ktoré podporili ich závery. Týmto spôsobom odignorovali hodnotenie riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, lustráciu z centrálnej evidencie správnych deliktov, ako aj údaje z vyšetrovacieho spisu a jeho prístup k spáchanému trestnému činu (ľútosť);

d) bol vypracovaný na základe trinásť rokov starých údajov o jeho zdravotnom stave. Jeho závery sú založené na týchto údajoch, ktoré si okresný súd nekriticky osvojil. Posudok obsahuje rozporuplné tvrdenia, ktoré nemajú podklad v spise. Okresný súd sa jednotlivými rozpormi nezaoberal;

e) obsahuje tvrdenie, že účel trestu nebol naplnený, čo je právna otázka, ktorú je povinný a oprávnený skúmať a hodnotiť súd (odkaz na uznesenie vedené pod sp. zn. I. ÚS 408/2019). Okresný súd tak nemal prihliadať na uvedený záver znaleckého posudku, čo však neurobil;

f) psychologické vyšetrenie trvalo krátky čas v porovnaní s tým, ktoré bolo vykonané pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody.

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajskému súdu sťažovateľ namieta:

a) krajský súd žiadnym spôsobom nevyhodnotil klamlivé tvrdenia znalkyne (napr. o tom, že bola na účel vypracovania znaleckého posudku za sťažovateľom v príslušnom ústave na výkon trestu odňatia slobody dvakrát – z informácie od ústavu na výkon trestu odňatia slobody vyplýva, že tam bola iba raz, čo bolo namietané v konaní pred všeobecnými súdmi);

b) v sťažnosti podanej proti uzneseniu okresného súdu vyjadril podozrenie, že znalecký posudok bol pôvodne vypracovaný na inú osobu, ktorá sa nachádza v tom istom ústave na výkon trestu odňatia slobody. Ide o znalecký posudok, ktorý je súčasťou spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7PP/26/2022. Poukazuje na niekoľko skutočností, ktoré to majú preukazovať. Krajský súd sa nezaoberal dostatočne jeho návrhom na porovnanie dotknutých znaleckých posudkov.

7. Sťažovateľ argumentuje, že všeobecné súdy sa nezaoberali ani ďalšími okolnosťami, ktoré mali podstatný vplyv na splnenie podmienky vedenia riadneho života v budúcnosti (hodnotením riaditeľa ústavu na výkon trestu odňatia slobody, hodnotením jeho dovtedajšieho života, jeho postojom k spáchanému trestnému činu, prostredím, v ktorom by sa ocitol po podmienenom prepustení na slobodu, pôsobením výchovného účelu trestu a sklonom k porušovaniu zákona). Faktor priaznivého rodinného života vyhodnotil v jeho neprospech.

8. Dňa 21. februára 2024 sťažovateľ doručil ústavnému súdu potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu o zamietnutí jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody a uznesením krajského súdu, ktorým bola zamietnutá sťažovateľova sťažnosť podaná proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

10. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť ako obsahovo natoľko zrozumiteľnú, že umožňuje v tejto veci realizovať jej predbežné prerokovanie (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, I. ÚS 71/2021).

III.1. K namietanému porušeniu práva napadnutým uznesením okresného súdu:

11. Ústavný súd uvádza, že v zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa uvedeného článku ochranu základným právam alebo

slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

12. Sťažovateľ mal možnosť podať proti napadnutému uzneseniu okresného súdu týkajúcemu sa rozhodovania o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody sťažnosť krajskému súdu. Takúto sťažnosť aj podal a bolo o nej rozhodnuté napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému porušeniu práva napadnutým uznesením krajského súdu:

13. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie bol odsúdený automaticky podmiennečne prepustený po uplynutí stanovenej doby bez zreteľa na účel trestu (m. m. IV. ÚS 53/08).

14. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) vo všeobecnosti uznáva veľmi vysokú mieru autonómie všeobecného súdu pri rozhodovaní o splnení podmienok na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, je však povolaný zasiahnuť v takých prípadoch, ak je zvolený výklad všeobecných súdov výrazom zjavného faktického omylu či logického excusu, čím sa vybočuje zo zásad spravodlivého procesu (m. m. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 715/04 z 1. decembra 2005 a sp. zn. I. ÚS 2201/16 z 3. januára 2017).

15. Takáto situácia by mohla nastať, ak by všeobecné súdy rozhodovali na základe nedostatočne zisteného skutkového stavu a svoje rozhodnutie by založili iba na informáciách z doby odsúdenia sťažovateľa (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 611/2000 z 22. marca 2001), ak svoje závery riadne a presvedčivo neodôvodnili a ak prognózu vedenia riadneho života posudzovali iba na základe minulého správania sťažovateľa, resp. okolnostiach vzťahujúcich sa na povahu a závažnosť spáchaného trestného činu (m. m. nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1735/10 z 12. mája 2011).

16. Ústavný súd v tejto súvislosti akcentuje, že z ústavy nevyplýva základné právo na to, aby bolo žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovené (m. m. III. ÚS 355/2021). Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmiennečného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy. Uvedenému nasvedčuje aj samotná formulácia § 66 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého súd *môže* odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak sú na to splnené tam uvedené podmienky.

17. Z Trestného zákona (§ 66 a nasl.) možno vyvodit' tri podmienky podmiennečného prepustenia, a to ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie; môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život a vykonanie časti trestu. Pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného

trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva (m. m. I. ÚS 509/2022).

18. Podmienečné prepustenie je namieste len vtedy, ak vzhľadom na účel trestu a na ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať z týchto hľadísk význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Očakávanie, že páchatel povedie po podmienečnom prepustení riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchatelovej osobnosti a doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, ako aj možností jeho nápravy a osobných pomerov (m. m. ÚS ČR IV. ÚS 2898/21 zo 14. 12. 2021).

19. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia sťažnostného súdu, ktoré malo vychádzať len z rozporuplného znaleckého posudku. Krajský súd mal odobriť nedostatočne zistený skutkový stav okresného súdu a nezohľadniť ďalšie relevantné okolnosti veci, ktoré svedčili v prospech sťažovateľovho podmienečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

20. V prvom rade je potrebné uviesť, že krajský súd sa stotožnil s uznesením okresného súdu a v podrobnostiach naň (prípustne) odkázal. Nad rámec uvedeného sa sám venoval vyhodnoteniu splnenia Trestným zákonom stanovených podmienok na podmienečné prepustenie sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody a jeho sťažnostným námietkam. Ako nesplnenú vyhodnotil druhú materiálnu podmienku, podľa ktorej sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Na účel jej posúdenia sa zaoberal jednak predchádzajúcim životom sťažovateľa, povahou spáchaného trestného činu (vražda), znaleckým posudkom č. 060/2023 a 041/2023 (ďalej len „znalecký posudok“) vypracovaným znalkyňou [REDACTED] (odbor psychiatrie) a [REDACTED] (odbor psychológie), jeho osobnosťou a prostredím, v ktorom by sa sťažovateľ ocitol po podmienečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (s. 5 a 6 uznesenia krajského súdu). Predmetné skutočnosti sú sťažovateľovi známe, v dôsledku čoho ich nie je potrebné opätovne citovať.

21. Všeobecný súd má pre posúdenie naplnenia podmienok na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zákonom stanovené nástroje, z ktorých významným je aj znalecký posudok. Pokiaľ na základe takého posudku súd dospeje k záveru, že doteraz neboli naplnené predpoklady na podmienečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nemožno takýto záver považovať za porušenie základných práv, ku ktorých ochrane sú ústavný súd, ale aj priamo všeobecné súdy povolané (m. m. ÚS ČR IV. ÚS 1531/08). Pokiaľ ide o konkrétne námietky týkajúce sa vo veci vypracovaného znaleckého posudku, je potrebné uviesť, že tento všeobecný súd vyhodnocuje ako akýkoľvek iný dôkaz.

22. Namietaným znaleckým posudkom sa všeobecné súdy zaoberali podrobne. Okresný súd v nadväznosti na teoretické východiská týkajúce sa nebezpečnosti odsúdených páchatelov a závery znaleckého posudku považoval za preukázané, že osobnosť sťažovateľa možno označiť za nebezpečnú, ktorá sa prejavuje v nebezpečných situáciách, ktoré sa nezhodujú s jeho predstavami. Predmetné závery skonfrontoval so spáchaným trestným činom (so sťažovateľovou predstavou nebolo správanie manželky – odišla s maloletou dcérou a podala žiadosť o rozvod a iné – s. 12 a 13 uznesenia okresného súdu). Znalkyne (aj v kontexte s pôvodným znaleckým posudkom) dospeli k rezultátu, že osobnosť sťažovateľa sa žiadnym spôsobom neposunula a vykonávaný trest

odsúdenému nepomohol v jeho náprave. Podľa záverov okresného súdu znalkyňa [REDAKOVANÉ] zrozumiteľne vysvetlila, „prečo sa odsúdený počas výkonu trestu odňatia slobody správa v súlade s očakávaniami, v súlade s ústavným poriadkom a tiež vysvetlila, prečo a za akých okolností sa jeho črty osobnosti (agresivita a impulzivita) prejavujú.“ (s. 13 uznesenia okresného súdu). Okresný súd uzatvoril, že (v kontexte vykonaného znaleckého dokazovania) má zmysel pokračovanie výkonu nepodmienečného trestu, keďže nebolo preukázané, že by k naplneniu funkcie trestu (prevýchova k tomu, aby viedol riadny život) došlo a znalkyňami bola popísaná emočne vypätá situácia, kedy odsúdený môže zlyhať, resp. konať nepredvídateľne. S predmetnými konštatovaniami sa stotožnil aj krajský súd, ktorý mal za preukázané, že dosiaľ neprišlo k takej náprave sťažovateľa, aby bolo možné vyhovieť jeho žiadosti o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Akcentoval časť znaleckého posudku, v zmysle ktorej dosiaľ nedošlo k významnej náprave odsúdeného vo vzťahu k „morálnej a charakterovej zložke osobnosti a je pomerne otáznne, či k nej niekedy dôjde.“ (s. 5 uznesenia krajského súdu).

23. Smerodajnou pre rozhodnutie všeobecných súdov tak bola osobnosť sťažovateľa. V nadväznosti na výsledok znaleckého posudku, na ktorý odkázali oba konajúce súdy, napokon dospeli k záveru o nejednoznačnosti budúceho správania sťažovateľa po podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody. Pokiaľ všeobecné súdy vychádzali pri hodnotení prognózy vedenia riadneho života sťažovateľa v budúcnosti najmä z vykonaného znaleckého posudku, ktorý v podstate uprednostnili pred hodnotením poskytnutým ústavom na výkon trestu odňatia slobody, ústavný súd v takom prístupe nenašiel rozpory, ako ani prvky svojvôle (vyhodnotili viaceré okolnosti veci), a teda ani dôvod zasiahnuť do takého hodnotenia dôkazov (v podrobnostiach je možné poukázať na odôvodnenie namietaných rozhodnutí).

24. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti spochybňuje závery znaleckého posudku predovšetkým cez jeho formálne nedostatky. Ide o tvrdenie o povrchnom vyšetrení a značnom ovplyvnení skorším znaleckým posudkom z roku 2013. Krajský súd vyhodnotil, že znalkyne pôvodný znalecký posudok z roku 2013 dali do kontextu s nimi zistenými závermi, a pre rozhodnutie všeobecných súdov bolo rozhodujúce práve aktuálne posúdenie osobnosti sťažovateľa, čo ústavný súd považuje za ústavne udržateľný prístup. Pokiaľ ide o chyby znaleckého posudku, v ktorom sa na niekoľkých miestach objavili nesprávne údaje o sťažovateľovej veci, tie krajský súd vyhodnotil ako chyby, ktoré nemali žiadny vplyv na správnosť a vierohodnosť posudku, k čomu ústavný súd nemá v okolnostiach tejto veci námietky. Výhrady však má k vysporiadaniu sa s argumentom sťažovateľa o tom, že znalkyňa bola na účel vypracovania posudku za sťažovateľom v príslušnom ústave na výkon trestu odňatia slobody raz, nie dvakrát, ako tvrdila. Predmetné tvrdenie umožňovalo krajskému súdu, aby naň reagoval explicitne. Ústavný súd rezumuje, že k tzv. iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Ústavný súd v súvislosti s dotknutou námietkou neidentifikoval taký dôvod, pre ktorý by bolo možné prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

25. V okolnostiach predbežne prerokovanej veci nemožno prisvedčiť ani námietke sťažovateľa, že jeho aktuálne rodinné väzby krajský súd vyhodnotil v jeho neprospech. Pri posúdení predpokladu vedenia riadneho života v budúcnosti je potrebné zohľadniť (okrem iného, pozn.) aktuálne poznatky o osobe odsúdeného (v tomto smere bolo významným zdrojom jednak vyjadrenie riaditeľa ústavu

na výkon trestu odňatia slobody, ale aj znalecký posudok), stav jeho nápravy a prostredie, v ktorom by sa po podmienenom prepustení z výkonu trestu ocitol (rodinné zázemie). Všetky predmetné okolnosti boli všeobecnými súdmi vyhodnotené jednotlivo, ako aj v ich kontexte. Ako už bolo uvedené, v sťažovateľovej veci však prevážili okolnosti vyplývajúce zo znaleckého posudku aj dobré rodinné väzby, k čomu sa ústavný súd už vyjadril (bod 22 a 23 tohto uznesenia, pozn.). Nešlo teda o hodnotenie rodinných pomerov v neprospech sťažovateľa.

26. Ak sťažovateľ uvádza, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho sťažnostnou argumentáciou dostatočne, ústavný súd konštatuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia – či už priamo, alebo z jeho kontextu – by však malo byť zrejmé, prečo súd účastníkovi konania neprisvedčil, pričom reakcia súdu by mala v zásade zodpovedať povahe alebo významu toho-ktorého argumentu. Všeobecné súdy nepristupovali k posúdeniu možnosti podmieneného prepustenia sťažovateľa z výkonu trestu odňatia slobody formalisticky, ale svoje rozhodnutia náležite odôvodnili. Z uznesenia krajského súdu (ako ani z uznesenia okresného súdu) nie je zřejmý logický exces či zjavný faktický omyl. Je možné pripustiť, že povaha niektorých argumentov umožňovala krajskému súdu, aby na ne reagoval výslovné, ústavný súd však neidentifikoval také dôvody, aby bolo možné prijať ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie, resp. dôvod na jeho kasačný zásah. Vzhľadom na už popísané skutočnosti ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní pred ústavným súdom ustanoviť fyzickej alebo právnickej osobe právneho zástupcu, ak taká osoba o to požiada, ak to odôvodňujú jej majetkové pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom ustanoviť (m. m. I. ÚS 333/2020). V prípade ústavnej sťažnosti, pri ktorej je daný dôvod na jej odmietnutie, ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Preto neboli splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom a žiadosti sťažovateľa podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde nebolo vyhovené.

28. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. februára 2024

Miloš Maďar
predseda senátu